

Súd: Okresný súd Nové Zámky
Spisová značka: 6C/320/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4416219082
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Záhorák
ECLI: ECLI:SK:OSNZ:2018:4416219082.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nové Zámky pred sudcom JUDr. Róbertom Záhorákom v právnej veci žalobcu: Československá obchodná banka, a.s., Bratislava, Žižkova 11, IČO: 36 854 140, zastúpená Malata, Pružinský, Hegeduš & Partners s.r.o., Bratislava, Prievozská 4/B, IČO: 47 239 921, proti žalovanému: E. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. J., S.H. Z. XX, zastúpený advokátkou Mgr. Elenou Szabóovou, so sídlom Nové Zámky, Hlavné námestie 7, IČO: 44 285 884, o 4.134,56 eur s prísl., takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalobca je **p o v i n n ý** zaplatiť žalovanému náhradu trov konania a to v lehote 3 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, ktorým súd rozhodne o výške náhrady trov konania a ktoré súd vydá po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 10.11.2016 domáhal zaplata sumy 4.134,56 eur, pričom požadoval aj príslušenstvo pohľadávky, úroky vyčíslené v sume 1.723,91 eur, úrok vo výške 19,50 % ročne zo sumy 3.171,58 eur od 01.10.2016 do zaplata a úroky z omeškania vo výške 8,25 % ročne zo sumy 4.895,49 eur od 01.10.2016 do zaplata. V žalobe žalobca uviedol, že dňa 08.12.2009 vystavil žalobca na základe žiadosti žalovaného o vydanie Y. kreditnej karty oznámenie o poskytnutí úveru ČSOB kreditnej karte, ktorým došlo v súlade s ust. zákona č. XXX/XX Zb. k uzatvoreniu zmluvy o úvere v ČSOB kreditnej karte č. XXXXXXXXXR pričom neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy boli obchodné podmienky pre ČSOB kreditnú kartu ako aj podmienky na vydanie a používanie ČSOB kreditnej karty. Ďalej uviedol, že predmetom zmluvy bol záväzok žalobcu poskytnúť za splnenia dohodnutých podmienok žalovanému peňažné prostriedky, t.j. úver do výšky úverového limitu dohodnutého zmluvnými stranami na sumu 3.000,- eur pričom žalovaný bol oprávnený úver čerpať počnúc dňom 08.12.2009. Zároveň sa okrem poskytnutého úveru zaviazal zaplatiť žalobcovi aj úroky a všetky príslušné poplatky ku dňu uzávierky (článok 3 VOP) najneskôr v deň splatnosti, t.j. 15-ty deň v mesiaci v ľubovoľnej výške, najmenej však vo výške minimálnej splátky, ktorá podľa článku 5 bod 5.1. VOP predstavovala 5 % z dlžnej sumy, avšak minimálne sumu 16,60 eur (500,- Sk), pričom žalobca bol oprávnený inkasovať príslušnú splátku z bežného účtu žalovaného a žalovaný bol povinný vytvárať ku dňu splatnosti dostatočné krytie peňažnými prostriedkami na svojom bežnom účte s tým, že žalovaný bol podľa článku 5 bod 5.1. VOP povinný uhradiť splátku úveru po doručení výpisu. Žalobca v žalobe poukázal na bod 4.1. VOP, v ktorom sa strany dohodli, že vyčerpaný a nesplatený úver alebo jeho časť sa úročí úrokovou sadzbou dohodnutou v zmluve pričom žalobca má právo kedykoľvek meniť výšku úrokovej sadzby a túto zmluvu žalobca oznámi žalovanému vo výpise na výveske v pobočkách a na internetovej stránke žalobcu pričom uvedený postup platí obdobne podľa článku 4 bod 4.3. VOP pre určenie výšky sadzby úroku z omeškania. Keďže žalovaný nedodrжал platobnú disciplínu, žalobca určil predčasnú splatnosť úveru a vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy. Zároveň uviedol, že podľa § 217 Občianskeho zákonníka žiada priznať úroky

z omeškania vo výške 8,25 % ročne z dlžnej sumy. K žalobe žalobca pripojil oznámenie o poskytnutí úveru, podmienky pre vydanie a používanie ČSOB kreditnej karty, obchodné podmienky pre ČSOB kreditnú kartu, poslednú výzvu na zaplatenie dlžnej sumy zo dňa 07.06.2013, oznámenie o zosplatnení úveru zo dňa 21.11.2013, prehľad čerpania úveru, úrokové sadzby platné od 01.10.2016.

2. Na základe výzvy konajúceho súdu zo dňa 07.02.2017 právny zástupca žalobcu písomným podaním zo dňa 13.02.2017 špecifikoval nárok požadovaný žalobou, pričom uviedol, že suma 4.134,56 eur pozostáva z istiny v sume 3.171,58 eur a úrokov z omeškania vo výške 962,98 eur, ktoré sú vyčíslené ku dňu 30.09.2016. Zároveň uviedol, že žalovaná istina 3.171,58 eur predstavuje zostatok čerpaného úveru pričom žalovaný sa dostal do omeškania s plnením svojich povinností počnúc mesiacom november 2012 a keďže žalovaný nedodrжал platobnú disciplínu, žalobca určil predčasnú splatnosť úveru ku dňu 20.11.2013 a zároveň žalovaného vyzval k úhrade dlžnej sumy. Úrok vyčíslený v sume 962,98 eur, ktorý bol vyčíslený ku dňu 30.09.2016 je uvedený v tabuľke, ktorú pripojil žalobca k uvedenému podaniu. Zároveň uviedol, že požadovaný úrok v sume 1.723,91 eur bol vyčíslený ku dňu 30.09.2016 a žalobca nesplatenú istinu úročil sadzbou dohodnutého úroku vo výške 16,90 % ročne od 08.12.2009 do 31.03.2013, vo výške 18,90 % ročne od 01.04.2013 do 31.10.2015 a vo výške 19,50 % ročne od 01.11.2015 do 30.09.2016. Zároveň súdu predložil podrobný prehľad platobnej disciplíny žalovaného ku všetkým mesačným úhradám kde je zobrazené akou sumou bol žalovaný v omeškani (čo do istiny, úroku, poplatkov, úroku z omeškania).

3. Konajúci súd vo veci vydal platobný rozkaz č. 6C/320/2016-44 zo dňa 28.04.2017, ktorý bol uznesením súdu zo dňa 10.11.2017 zrušený, keďže žalovaný prostredníctvom svojej právnej zástupkyne podal proti uvedenému platobnému rozkazu odpor, ktorý bol súdu doručený dňa 20.06.2017. V uvedenom odpore právna zástupkyňa žalovaného uviedla, že žalobca doklad o doručení oznámenia o zosplatnení úveru zo dňa 21.11.2013 žalovanému nepredložil, a teda spochybnila, že došlo k platnému vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru keďže vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru musí byť žalovanému oznámené. Ďalej uviedla, že ak bol úver zosplatnený dňa 20.11.2013, je vylúčené aby sa dlh zvyšoval o čerpanie v mesiacoch december 2013 a január a február 2014 keďže uzatvorením účtu pri vyhlásení predčasnej splatnosti žalobca nemá technickú možnosť čerpania úveru úverovou kartou, čo vyplýva z oznámenia o zosplatnení úveru zo dňa 21.11.2013, v ktorom sa uvádza, že „ČSOB uskutočnila trvalú blokáciu ČSOB kreditnej karty.“ Ďalej uviedla, že ku dňu zablokovania karty žalovaného v tabuľkovom prehľade žalobca vyčísluje pohľadávku voči žalovanému celkom v sume 3.018,29 eur vrátane istiny, úroku, úrokov z omeškania a poplatkov, a teda suma 3.018,29 eur nie je zhodná so sumou, ktorú žalobca uvádza v oznámení o zosplatnení úveru a z tabuľkového prehľadu nie je zrejmé čo vyjadruje položka „ z toho kapitalizácia“ a nie je ani zrejmé akým spôsobom žalovaný čerpal žalobcom tvrdené sumy uvádzané v tabuľkovom prehľade pričom prílohou žaloby nie sú výpisy z účtu znázorňujúce spôsob čerpania úveru a výpisy sú označené nezrozumiteľnými šiframi a symbolmi bez akejkoľvek výpovednej hodnoty. Uviedla, že žalobca nepreukázal, že by žalovaný čerpal úver vo výške dokladovanej žalobcom. Z tabuľkového prehľadu vyplýva, že mnohé čiastky, ktoré mal podľa žalobcu žalovaný čerpať ako úver žalovaný nečerpal ale žalobca ich pripísal na ľarchu účtu ako kapitalizáciu. Zároveň uviedla, že žalovaný zaplatil žalobcovi celkom 9.066,66 eur pričom žalobca uvádza, že žalovaný čerpal úver vo výške 9.278,61 eur. Namietala aj v tabuľkovom prehľade uvedené účtované poplatky celkom takmer v sume 400,- eur. Zároveň namietala, že žalobca si uplatňuje úrok vo výške o 1 percentuálny bod vyššie ako bola výška úrokov dohodnutá v zmluve a uplatňuje si aj úrok z kapitalizovaného úroku a poplatkov čo je neprijateľné. Zároveň namietala zmluvný základ poplatkov keďže žalobca nepredložil doklad potvrdzujúci dohodu strán v tomto smere vrátane zmluvy o úvere, pričom poukázala na to, že všeobecné zmluvné podmienky nemajú voči žalovanému žiadnu relevanciu keďže nejde o písomnú dohodu medzi stranami, a preto nie je potrebné zaoberať sa ustanoveniami, ktoré sú v týchto uvedené. Namietala, že ak bol úver poskytnutý vo výške úverového rámca 3.000,- eur a žalovaný postupne splatil 9.066,66 eur, je matematicky vylúčené aby bola nesplatená časť istiny 3.171,58 eur. Poukázala na to, že v špecifikácii nároku zo dňa 15.02.2017 žalobca nevysvetlil, že výška istiny nemôže byť vyššia ako schválený úverový rámec a poukázala na neprijateľnosť postupu žalobcu keď namiesto riadneho vyčíslenia odkazuje na prílohy pričom ani v tejto špecifikácii nepodal vysvetlenie akú sumu, akým úrokom, za aké obdobie úročil riadnym zmluvným úrokom pričom tvrdenie žalobcu o jeho oprávnení meniť úrokovú sadzbu jednostranne považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Uviedla, že úrok z nesplatennej istiny patrí len do doby zosplatnenia úveru a nemožno ho priznať za obdobie po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru. Poukázala na rozsudok Okresného súdu Košice č. 31Cb/2007, v ktorom sa uvádza, že dohodnutý úrok z omeškania vo výške 20 % ročne súd považoval za neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi a pre rozpor s ust. §

53 Občianskeho zákonníka a tiež na rozsudok Krajského súdu Trnava č. 19Co/336/2015, v ktorom sa uvádza, že niet kogentnej úpravy, podľa ktorej by bolo možné priznať úroky dohodnuté popri úrokoch z omeškania pričom uviedol, že nárok na dohodnutý úrok zo zmluvy nepatrí po zosplatnení úveru. Zároveň v uvedenom podaní uviedla, že namieta neurčitost' zmluvy o úvere, keďže zo zmluvy nevyplýva ani termín splatnosti ani doba trvania zmluvy a že v zmluve o poskytnutí úveru k ČSOB kreditnej karte, na ktorú sa vzťahuje zákon č. 258/2001 Z.z. chýbajú základné zákonné náležitosti a to doba splatnosti, výška splátok, RPMN a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom pričom podľa § 4 ods. 3 uvedeného zákona sa takáto zmluva považuje za bezúročnú a bezpoplatkovú, a teda žalovaný uhradil viac ako si od žalobcu požičal a žalobcovi teda vzniklo bezdôvodné obohatenie, ktorého výšku môže žalovaný vyčíslíť až po predložení riadnych a zrozumiteľných podkladov. Zároveň podala odpor proti výroku uvedeného platobného rozkazu, ktorým bolo rozhodnuté o trovách konania. Z uvedených dôvodov preto žiadala aby konajúci súd uvedený platobný rozkaz zrušil. Napokon požadovala aby konajúci súd rozhodoval vo veci na základe prostriedkov procesného útoku predložených žalobcom so žalobou a neprihliadal na ďalšie prípadné žalobcom predložené prostriedky procesného útoku keďže povinnosťou žalobcu, ktorý je zastúpený advokátom, bolo predložiť dôkazy priamo v žalobe a so žalobou a žalobca bol povinný nárok nielen tvrdiť ale aj preukázať jeho existenciu a právny dôvod.

4. Právny zástupca žalobcu písomným podaním zo dňa 28.11.2017 sa vyjadril k odporu žalovaného, v ktorom opätovne zopakoval skutočnosti, ktoré uviedol v žalobe ako i v doplňujúcom podaní zo dňa 13.02.2017. Uviedol, že žalovaný mal naposledy v novembri 2012 vyrovnané všetky splatné záväzky voči žalobcovi a nasledujúce mesiace sa žalovaný dostal do omeškania s plnením svojich záväzkov a jeho dlh postupne narastal. Uviedol, že povinnosť doručiť žalovanému oznámenie o zosplatnení úveru do vlastných rúk nie je nikde stanovená a stanovenie tejto povinnosti by mohlo mať za následok neoprávnené zvýhodňovanie dlžníka, ktorý by mohol čerpať finančné prostriedky bez povinnosti ich vrátenia. Ďalej uviedol, že prehľadová tabuľka je mesačným vyjadrením platobnej disciplíny žalovaného za jednotlivé obdobia. Z uvedeného prehľadu je zrejmé, aké úhrady a aké čerpania boli uskutočnené a uviedol, že žalovaná istina bola v žalobe uvedená správne a presne. Zároveň uviedol, že žalovaný čerpal úver v sume 9.640,16 eur, súčet všetkých úhrad uskutočnených žalovaným predstavoval sumu 9.066,66 eur a jednotlivé úhrady boli započítané na istinu 6.468,58 eur, zmluvnú úroky v sume 2.191,73 eur, úroky z omeškania v sume 11,39 eur a poplatky v sume 394,96 eur pričom všetky čerpania a úhrady a ich započítania sú uvedené v priloženej prehľadovej tabuľke a vo výpise z úverového účtu, a teda nie je pravdou, že žalovaný uhradil viac ako si od žalobcu požičal. Namietal tvrdenie žalovaného, že zo strany žalobcu prišlo k bezdôvodnému obohateniu pričom žalovaný nekvantifikoval ani nekvantifikoval uvedený nárok, a preto ho považuje za nepreskúmateľný. Uviedol, že nesúhlasí s tvrdením žalovaného, že žalobca má nárok na úrok len do určenia predčasnej splatnosti a v tomto smere poukázal na rozsudok Krajského súdu Prešov č. 9Co/39/2017 zo dňa 29.06.2017, v ktorom sa uvádza, že nevidí žiadny zákonný ani iný základ pre záver, „že v prípade ukončenia úverovej zmluvy by dlžník nemal platiť zmluvné úroky za užívanie istiny až do ich skutočného vrátenia.“ Poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre č. 25Co/140/2013 a na rozhodnutie Krajského súdu Košice 4Cob/146/2014, v ktorom sa uvádza, že platenie úrokov z úveru sa týka všetkých úverových klientov vrátane spotrebiteľov pričom právnym výkladom, podľa ktorého by dlžníci v omeškaní, t.j. po splatnosti pohľadávky boli povinní platiť len zákonné úroky z omeškania, nie aj zmluvné úroky, by došlo k zlegalizovaniu zvýhodnenia neplatiacich dlžníkov s povinnosťou platiť zákonné úroky z omeškania oproti riadne platiacim klientom pričom zákon v žiadnom ust. výslovne nevylučuje súbeh povinností platiť zmluvný úrok a úrok z omeškania. Zároveň uviedol, že nepopiera spotrebiteľský charakter spotrebiteľskej zmluvy pričom produkt kreditnej karty je typický tým, že nie je časovo ohraničený pričom ide o formu tzv. revolvingového úveru, ktorý je charakteristický odlišnosťami v porovnaní so spotrebiteľským úverom spočívajúcim v jednorazovom čerpaní finančných prostriedkov a ustálená judikatúra preto priznáva revolvingovým úverom osobitný režim pri aplikácii noriem spotrebiteľského práva. Uviedol, že revolvingový úver je typický tým, že veriteľ ho dopĺňa a úverový vzťah tak môže fungovať neurčitú dobu pričom dlžník stále platí, keďže veriteľ mu stále dopĺňa úver pričom úver je odplatný právny úkon a je výlučne k dispozícii dlžníka koľko vyčerpá a uviedol, že obmedzenie zmluvy o kreditnej karte na určitý časový úsek by bolo v rozpore s produktom kreditnej karty ale aj s vôľou zmluvných strán. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove 1Co/29/2014, v ktorom sa konštatuje, že zákon o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z.z. výslovne počítá s nemožnosťou určenia RPMN a uviedol, že splátkový kalendár pri produkte kreditná karta neexistuje keďže žalobca nemá možnosť zistiť dopredu, akú sumu žalovaný v priebehu daného obdobia vyčerpá. Čo sa týka namietanej výšky zmluvných úrokov uviedol, že za účelom prehlbovania na vývoj na trhu s úvermi je pri úveroch na časovo vopred neobmedzené obdobie dojednaná možnosť zmeny výšky

úrokovej sadzby, ktorá je upravená v bode 4.1. všeobecných obchodných podmienok žalobcu pričom žalobca má právo kedykoľvek meniť výšku úrokovej sadzby pričom zmeny výšky úrokovej sadzby sa oznamuje vo výpise na výveske v pobočkách a na internetovej stránke žalobcu pričom žalovaný mohol v prípade nesúhlasu s uvedenou úrokovou sadzbou tento nesúhlas oznámiť banke a ukončiť úverovú zmluvu pričom žalovanému stačilo nečerpať poskytnutý úver a tým by mu nebola vznikla povinnosť platiť zmluvný úrok. Uviedol, že nárok uplatnený žalobou považuje za preukázaný a poukázal na to, že nie je možné aplikáciu právnych noriem na ochranu spotrebiteľa uskutočňovať selektívne a spätne a nie je možné dospieť k záveru, že ochrana spotrebiteľa umožňuje aplikáciu akéhokoľvek ust. len s odôvodnením, že je pre spotrebiteľa výhodnejšie keďže uvedený záver by vnášal do právnych vzťahov značnú neistotu a znamenal by tiež výrazný zásah do zásady rovnosti účastníkov týchto vzťahov. Z uvedených dôvodov preto žiadal aby konajúci súd žalobe vyhovel.

5. Na pojednávaní dňa 30.01.2018 zástupca právneho zástupcu žalobcu uviedol, že sa pridrižiava podanej žaloby ako i ďalších písomných vyjadrení keďže uvedenými podaniami preukázal dôvod ako i výšku nároku uplatneného žalobou, pričom žalovaný nárok bol dostatočne špecifikovaný a žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu neuviedol žiadne konkrétne dôvody, ktoré by odôvodňovali to, že nárok žalobcu nie je daný. Uviedol, že z tabuľky založenej v spise je zrejmé, že žalovaný čerpal sumu 9.640,16 eur a že žalovaná suma 4.134,56 eur predstavuje nesplatenú istinu v sume 3.171,58, úroky, resp. úroky z omeškania predstavujú sumu 1.723,91 eur a sumu 962,98 eur. Uviedol, že k zosplateniu úveru došlo dňa 20.11.2013 a poukázal na to, že systém kreditnej karty spočíva v tom, že žalovaný vždy so splátkou istiny spláca aj dohodnutý úrok pričom úroky z úveru predstavovali 16,90 % ročne, od 01.04.2013 to bolo 18,90 % od 01.11.2015 to bolo 19,50 %. Zástupca žalobcu zároveň uviedol, že k oznámeniu o poskytnutí úveru ČSOB kreditnej karte nebol podpísaný, resp. uzavretý žiadny dodatok a uviedol, že oprávnenie žalobcu spoplatniť úver vyplýva z obchodných podmienok pre ČSOB kreditnú kartu z bodu 9.1 písmeno e) pričom uvedené obchodné podmienky ani podmienky pre vydanie a používanie ČSOB kreditnej karty žalovaný nepodpisoval, pričom však žalovaný vyhlásil svoj súhlas s podmienkami pre vydanie a používanie ČSOB kreditnej karty a všeobecnými obchodnými podmienkami ČSOB v žiadosti o poskytnutí úveru zo dňa 08.12.2009. Uvedenú žiadosť založil do spisu.

6. Právna zástupkyňa žalovaného na uvedenom pojednávaní uviedla, že žiada aby súd uvedený dôkaz nebral do úvahy keďže bolo povinnosťou žalobcu tento dôkaz pripojiť k žalobe ako dôkazný prostriedok a ako prostriedok procesného útoku. Zároveň uviedla, že medzi stranami sporu nebola uzavretá zmluva, pričom poukázala na to, že oznámenie o poskytnutí úveru nemôže byť prijatím žiadosti žalovaného keďže na oznámení o poskytnutí úveru je žalovaný podpísaný s označením „prevzal“ a nie „súhlasím“ a preto nejde o prijatie návrhu zmluvy a teda medzi stranami k uzavretiu zmluvy nedošlo keďže prijatím je len prijatie návrhu v celom jeho znení bez výhrad a doplnení. Poukázala na to, že v oznámení sa v deň konečnej splatnosti označuje výhradne posledný deň výpovednej lehoty avšak do dnešného dňa žalovanému nebola doručená žiadna výpoveď a ani mu nemohla byť doručená keďže k platnému a účinnému uzavretiu zmluvy nedošlo. Zároveň poukázala na to, že podmienky pre vydanie a používania kreditnej karty ako i obchodné podmienky pre ČSOB kreditnú kartu nemajú náležitosti právneho úkonu keďže nie sú ani jednou zo zmluvných strán podpísané, nie sú datované tak aby časovo nadväzovali na uzavretie zmluvy, ktoré tvrdí žalobca, a preto nemôžu žalovaného k čomukoľvek zaväzovať. Ďalej uviedla, že k dohode medzi žalobcom a žalovaným o spôsobe započítania platieb nedošlo tak ako sa vyjadril právny zástupca žalobcu pričom išlo o výhradné rozhodnutie žalobcu. Namietala, že oznámenie o zosplatení úveru nemusí byť žalovanému doručené a vzniesla otázku ako sa má žalovaný dozvedieť o predčasnej splatnosti a aký právny účinok má voči nemu toto oznámenie, pričom z oznámenia o poskytnutí úveru ani takáto možnosť nevyplýva pretože dňom konečnej splatnosti je podľa oznámenia posledný deň výpovednej lehoty. Poukázala na to, že podľa priložených tabuliek boli prioritne všetky platby žalovaného započítané do úroku a tým vznikla situácia, že hoci spotrebiteľ má prvoradý ekonomický záujem splatiť istinu, ktorá je základom pre výpočet úrokov, v tomto prípade sa prioritne uhradí úrok a poplatky, čím sa istina znižovala neprimerane k plneniam spotrebiteľa. Poukázala na to, že ak bol úver jednorazovo zosplatený, nie je možné aby po uzavretí úverového rámca a po „zneplatnení“ karty v mesiacoch 12/2013, 1/2014 a 2/2014 žalovaný akokoľvek čerpal úver pričom žalobca na tieto námietky nereagoval. Uviedla, že žalobca dodnes nedoložil akým spôsobom čerpal žalovaný úver, t.j. či to boli úhrady z účtu alebo výber platobnou kartou a pod. Poukázala na to, že v žiadosti o poskytnutie úveru sa nenachádza ani úrokovej sadzby a ani v oznámení o poskytnutí úveru sa neuvádza RPMN a preto absencia tohto údaju robí úver bezúročný a bez poplatkov a žalovaný má za to, že uhradil viac ako mu žalobca poskytol. Avšak vzhľadom na čas plnenia si žalovaný túto

časť neuplatnil podaním vzájomnej žaloby na vydanie bezdôvodného obohatenia. Ďalej na uvedenom pojednávaní právna zástupkyňa žalovaného uviedla, že trvá aj na námietke premlčania vo vzťahu k jednotlivým splátkam a poukázala na to, že žaloba bola podaná za účinnosti CSP, ktorý pomerne striktné stanovuje povinnosti žalobcu a určuje ich tak aby súd mohol rozhodovať na jednom pojednávaní bez zložitého skúmania, čoho sa vlastne žalobca domáha a z akého dôvodu. Osobitne akcentovaná je táto povinnosť ak je žalobca zastúpený advokátom, pričom z predloženej žaloby a z vyjadrení žalobcu je zrejmé, že žalobca si dodnes nesplnil svoju povinnosť tak ako si ju mal splniť už samotným podaním žaloby a teda žaloba z dôvodu nepreukázania nárokov a pretrvávajúcej absencie presného vyčíslenia nie je k dnešnému dňu spôsobilou na rozhodnutie o nej a zdôraznila, že za účinnosti CSP je žalobca povinný všetky skutkové tvrdenia označiť priamo v žalobe a nepostačuje odvolanie sa na prílohy pričom ani túto povinnosť si žalobca nesplnil a to až doposiaľ. Uviedla, že úlohou súdu nie je odstraňovať vady žaloby s výnimkou väd, na ktorých odstránenie je povinný vyzvať a žiadala aby súd žalobu bez vecného preskúmania z procesných dôvodov zamietol pre nesplnenie povinností žalobcu, ktoré mu vyplývajú z CSP. uviedla, že žalovaný popiera, že medzi žalobcom a žalovaným došlo k platnému uzavretiu zmluvy o úvere, že oznámenie žalobcu o poskytnutí úveru spíňa náležitosti úverovej zmluvy, že zmluva ak by súd posúdil, že vznikla, by mala byť úročená a mali by k nej byť účtované poplatky, že žalovaný pristúpil k obchodným podmienkam pre ČSOB kreditnú kartu a k podmienkam pre využívanie kreditnej karty, keďže nevyhlásil že sa s týmito podmienkami oboznámil alebo ich prevzal ale ani to, z akého dátumu sú tieto podmienky, a preto nemôže ísť o určitý právny úkon, výšku sumy, ktorú žalobca ako záväzok žalovaného vykazuje, že žalovaný čerpal úver vo výške v akej uvádza v zjednodušenom prehľade (v tabuľke) keďže žalobca podľa tejto tabuľky mal úver čerpať aj v mesiacoch keď v inej tabuľke sa uvádza, že úver nečerpal a tri čerpania sú datované v čase kedy bolo technicky nemožné aby úver čerpal vzhľadom na zablokovanie úverového rámca samotným žalobcom a zablokovaním karty tak ako to vyplýva z oznámenia žalobcu zo dňa 21.11.2013 kde vyhlasuje, že uskutočnil trvalú blokáciu kreditnej karty. Poukázala na to, že žalobca neuniesol k dnešnému dňu povinnosť preukázať svoj žalovaný nárok.

7. Na uvedenom pojednávaní zástupca právneho zástupcu žalobcu uviedol, že žalovaný selektívne neguje časti listinných dôkazov predložených žalobcom v častiach, ktoré sú v jeho neprospech a hlási sa k autenticite všetkých okolností, ktoré sú v jeho prospech. Zároveň uviedol, že sa podrobne sa vyjadrí písomne k prednesu právnej zástupkyne žalovaného.

8. Vo veci sa písomným vyjadrením zo dňa 30.01.2018 vyjadrila právna zástupkyňa žalovaného, ktorá uviedla, že v žiadosti o poskytnutie úveru je uvedený súhlas žalovaného, že konkrétnu výšku úveru určí ČSOB na základe výsledku posúdenia jeho žiadosti, stanoví výšku úrokovej sadzby, debetnej úrokovej sadzby a sadzby úrokov z omeškania, a teda žalovaný žiadal o konkrétnu výšku úveru ale bez dohodnutia ďalších zmluvných podmienok pričom podľa spôsobu, akým je žiadosť vyplnená, by mal úverový vzťah vzniknúť jednostranným oznámením žalobcu o schválení úveru a v danom prípade preto nemôže ísť o klasickú ofertu a jej akceptáciu a o vznik riadneho úverového vzťahu medzi žalobcom a žalovaným. Uvedeným blanketným vyhlásením veriteľ núti žalovaného vopred sa vzdať svojich práv zakotvených v zákone o spotrebiteľských úveroch a Občianskom zákonníku. Poukázala tiež na to, že údaje o kreditnej karte, ktoré zakladajú žalovanému povinnosti, sú napísané malým typom písma na hranici čitateľnosti, a teda je potrebné posúdiť či bola zachovaná písomná forma právneho úkonu. Uviedla, že zo žiadosti o poskytnutie úveru boli doručené na pojednávaní dňa 30.01.2018 len prvé dve strany, tretia strana nebola doručená. Poukázala na ust. § 4 ods. 1 a ods. 3 písmeno b) zákona č. 258/2001 Z.z. Uviedla, že žalovaný zaplatil žalobcovi 9.066,66 eur a teda viac ako mu žalobca poskytol a poprela právny základ nároku žalobcu na akékoľvek úroky keďže medzi stranami zmluva o poskytnutí úveru uzavretá nebola. Žiadala aby žalobca preukázal kedy a akým spôsobom žalovaný čerpal úver.

9. Vo veci sa vyjadril elektronickým podaním zo dňa 28.02.2018 právny zástupca žalobcu, ktorý uviedol, že žalovaný zotrúva na argumentácii zakladajúcej neplatnosť úverovej zmluvy pričom toto považuje za neprijateľné keď Ústavný súd SR, spis. zn. I. ÚS XXX/XX zo dňa XX.XX.XXXX (totožne tiež ÚS ČR v náleze spis. zn. I. ÚS XXX/XX zo dňa 14.4.2005) uviedol: „Základným princípom výkladu zmlúv je priorita výkladu, ktorý nezakladá neplatnosť zmluvy, pred takým výkladom, ktorý neplatnosť zmluvy zakladá, ak sú možné obidva výklady. Je tak vyjadrený a podporovaný princíp autonómie zmluvných strán, povaha súkromného práva a s tým spojená spoločenská a hospodárska funkcia zmluvy. Nie je ústavne konformné a je v rozpore s princípmi právneho štátu taká prax, keď všeobecné súdy uprednostňujú výklad vedúci k neplatnosti zmluvy, pred výkladom neplatnosť zmluvy nezakladajúcim.“ Preto citovaný nálezh by mal predstavovať základ nazerania na sporové konanie, spotrebiteľské spory

nevynímajúc pričom základnou podmienkou je predovšetkým zhoda (konsenzus) vôle zmluvných strán o obsahu zmluvy pričom má za preukázané a nesporné, že žalovaný čerpal peňažné prostriedky poskytnuté žalobcom a to opakovanými čerpaniami po dobu niekoľkých rokov. Namietal vyjadrenie právnej zástupkyne žalovaného na pojednávaní dňa 30.01.2018, keď vo vzťahu k predloženým výpisom z úverového účtu, žalovaný potvrdil všetky úhrady ním vykonané avšak súčasne rozporoval všetky čerpania evidované na totožnom listinnom dôkaze pričom z tohto dôkazu je zrejmá výška čerpania z úverového účtu ako i miesta, na ktorých bolo toto čerpanie uskutočnené (COOP B. G. J.; I. G. J. atď.). Poukázal na to, že ak žalobca ako veriteľ preukáže právny titul a poskytnutie peňažných prostriedkov, čo v danom prípade Žalobca spoľahlivo preukázal, je potom na Žalovaných ako dlžníkoch aby preukázali, že vzniknutý dlh zaplatili alebo že dlh mal byť stanovený v inej výške a teda dôkazné bremeno sa v takom prípade presúva na žalovaného. Uviedol, že žalovaný preto vlastnou pasivitou nesplnil svoju povinnosť zakotvenú v čl. 8 Civilného sporového poriadku. Zároveň predložil výpis z úverového účtu žalovaného, z ktorého vyplývajú čerpania a platby žalovaného. Uviedol, že aplikácia zákona o spotrebiteľských úveroch musí byť vykonaná dôsledne s poukazom na charakter poskytovaného produktu a je pritom potrebné zohľadniť skutočnosť, že poskytnutý spotrebiteľský úver je úverom revolvingovým. Uviedol, že produkt kreditnej karty je typický skutočnosťou, že nie je časovo ohraničený, ide o formu tzv. revolvingového úveru, ktorý je charakteristický odlišnosťami v porovnaní so spotrebiteľským úverom s jednorazovým čerpaním finančných prostriedkov. Ustálená judikatúra preto priznáva revolvingovým úverom osobitný režim pri aplikácii noriem spotrebiteľského práva. Ďalej uviedol, že revolvingový úver je typický tým, že veriteľ ho dopĺňa a úverový vzťah tak môže fungovať neurčitú dobu. Dlžník stále platí, pretože veriteľ mu stále dopĺňa úver a časť splátky sa používa na splatenie poskytnutých úverových prostriedkov a časť na odplatu. Úver je odplätný právny úkon a je pritom výlučne v dispozícii dlžníka, koľko vyčerpá a je teda výlučne v dispozícii dlžníka i suma, ktorú bude povinný titulom úverového vzťahu zaplatiť. Poukázal na a to, že obmedzenie zmluvy o kreditnej karte na určitý časový úsek by bolo nielen v rozpore s produktom kreditnej karty, ale i v rozpore s podstatnou náležitosťou uzatvorenej zmluvy, t. j. s prejavenu vôľou zmluvných strán. Uvedenému zodpovedá aj rozsudok Krajského súdu Prešov 1Co/29/2014 podľa ktorého: „Účastníci úveru pritom nemusia dohodnúť čas, na ktorý sa úver poskytuje. V takom prípade vzniká právo na úroky až do vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov.“ Zároveň poukázal na rozsudok Krajského súdu Prešov z 27. januára 2011, sp. zn. 6Co 95/2010, ktorý uvádza: „Nie vždy je však možné tento údaj v zmluve uviesť, pretože pre jeho vyčíslenie je potrebné mať zastabilizované vstupné údaje o výške úveru, období, splátky úveru a úroky s poplatkami.“ Uviedol, že revolvingový úver je však typický tým, že veriteľ ho dopĺňa a úverový vzťah tak môže fungovať neurčitú dobu, dlžník stále platí, pretože veriteľ mu stále dopĺňa úver a časť splátky sa používa na splatenie poskytnutých úverových prostriedkov a časť na odplatu. Úver je odplätný právny úkon, pričom na začiatku revolvingového vzťahu sa údaj o RPMN určiť ako tak dá, pretože výška úveru, úroky, poplatky a obdobie úverového vzťahu vychádzajúce z počtu splátok sú zistiteľné. To však už dobre možné nie je v priebehu revolvingu, pretože sa úver čerpá a dopĺňa a tak sa menia údaje relevantné pre výpočet RPMN pričom zákon o spotrebiteľských úveroch (zákon č. 258/2001 Z.z.) preto aj výslovné počíta s nemožnosťou určenia RPMN.“ a to v ust. § 3 ods. 6 uvedeného zákona. Táto nemožnosť pritom nie je zakotvená taxatívne a aplikáciu uvedeného ustanovenia je nutné vždy zväžiť s poukazom na konkrétny charakter úverového produktu. Nemožno sa preto stotožniť so záverom konajúceho súdu, že právna úprava účinná v čase uzatvorenia zmluvy zakotvovala povinnosť uvádzať RPMN, resp. amortizačnú tabuľku plošne pri všetkých úverových produktoch. Žiadal preto aby súd žalobe vyhovel.

10. Na pojednávaní dňa 10.04.2018 zástupkyňa právneho zástupcu žalobcu uviedla, že sa pridrižiava podanej žaloby, pridrižiava sa svojich doterajších písomných a ústnych vyjadrení, má za to, že nárok uplatnený žalobou je preukázaný v plnom rozsahu čo do dôvodu a výšky ako bol špecifikovaný, žiada aby súd žalobe vyhovel.

11. Na uvedenom pojednávaní právna zástupkyňa žalovaného uviedla, že trvá na všetkých svojich prednesoch a podaniach má za to, že medzi stranami nebola platne uzavretá zmluva o úvere, vzhľadom na to, že tak ako uvádza v písomnom vyjadrení z 30.1.2018, nešlo o klasickú ofertu a jej akceptáciu pretože banka ako dodávateľ v spotrebiteľskom vzťahu núti aby sa spotrebiteľ blanketným vyhlásením vzdal svojich práv a vstúpil do neurčitého zmluvného vzťahu. Uviedla, že „v zmluve“ absentuje konečná splatnosť spotrebiteľského úveru, výška počet a termíny splátok istiny, úrokov a poplatkov, RPMN a celkové náklady spotrebiteľa, priemerná hodnota RPMN, čiže úver je pre absenciu týchto

náležitostí bezúročný a bez poplatkov. Uviedla, že tým, že žalovaný zaplatil žalobcovi viac ako mu žalobca poskytol, je žaloba bezdôvodná a zrelá na zamietnutie, pričom z prehľadu čerpania doručeného žalobcom vyplýva, že napriek zablokovaniu karty po vyhlásení jednorazovej splatnosti boli na ťarchu účtu pripisované s označením čerpanie úroky a poplatky, ktoré následne boli započítané ako istina úveru čo samotnej krajine neprijateľné. Vzhľadom na to, že žalobca nepredložil žiadny doklad preukazujúci že by žalovanému doručil oznámenie o zosplatení úveru mala za to, že úver pokračoval riadne v splatnosti - pokiaľ súd usúdi, že došlo k uzatvoreniu úverovej zmluvy. Uviedla, že trvá aj na vznesenej námietke premlčania všetkých splátok splatných skôr ako 3 roky pred podaním žaloby. Z uvedených dôvodov žiadala žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Ďalej opätovne uviedla, že žaloba samotná nespĺňa náležitosti podľa § 132 ods. 1 až 3 CSP, procesná obrana žalovaného nebola účinne popretá zodpovedajúc § 151 ods. 1 ods. 2 CSP.

12. Podľa § 489 Občianskeho zákonníka, záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia, alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

Podľa § 491 odsek 1 Občianskeho zákonníka, záväzky vznikajú najmä zo zmlúv týmto zákonom výslovne upravených.

Podľa § 52 odsek 1 Občianskeho zákonníka, účinného ku dňu 8.12.2009, spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo, alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55 ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

Podľa § 2 písmeno a) a b) zákona č. 258/2001 Z.z., spotrebiteľským úverom sa rozumie dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme, pričom zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere sa rozumie zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom,

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z., zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná, pričom spotrebiteľ dostane jedno vyhotovenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Podľa § 4 ods. 3 druhá veta zákona č. 258/2001 Z.z., ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Podľa § 4 ods. 4 zákona č. 258/2001 Z.z., od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

Podľa § 153 ods. 1 CSP, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

Podľa § 153 ods. 2 CSP, na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu.

Podľa § 153 ods. 3 CSP, ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

Podľa § 52 ods. 2 veta prvá Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom.

13. Súd po oboznámení sa so žalobou a z dokladov založených v spise a na základe vyššie uvedených zákonných ustanovení zistil, že žaloba nie je dôvodná. Žalobca sa uvedenou žalobou domáhal zaplatenia uvedenej sumy s príslušenstvom majúc za to, že medzi stranami došlo podľa zákona č. 513/1991 Zb. (Obchodný zákonník) k uzatvoreniu zmluvy o úvere ČSOB kreditnej karte č. XXXXXXXXXXR, ktorej nedeliteľnou súčasťou boli obchodné podmienky pre ČSOB kreditnú kartu a podmienky pre vydanie a používanie ČSOB kreditnej karty, pričom uviedol, že predmetom zmluvy bol záväzok žalobcu poskytnúť za splnenia dohodnutých podmienok žalovanému peňažné prostriedky na čerpanie, t.j. úver do výšky úverového limitu na sumu 3.000,- eur. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že žalovaný na tlačive vyhotovenom žalobcom požiadal žalobcu o poskytnutie úveru žiadosťou o poskytnutie úveru zo dňa 8.12.2009 (čl. 84 spisu), pričom žalobca žalovanému oznámil dňa 8.12.2009, že na základe jeho žiadosti žalobca poskytne žalovanému úver k ČSOB kreditnej karte do výšky úverového limitu 3.000,- eur s tým, že úver môže čerpať počnúc dňom 8.12.2009 pričom dňom splatnosti je vždy 20-ty deň v mesiaci pričom dňom konečnej splatnosti úveru je posledný deň výpovednej lehoty (čl. 6 spisu). Zároveň uvedeným oznámením bolo oznámené, že výška úrokovej sadzby je 18,50 % ročne a výška debetnej úrokovej sadzby predstavuje 30 % ročne. Zároveň mu bolo oznámené, že ČSOB kreditnú kartu si môže prevziať na pobočke Nové J. osobne s odovzdaním PIN kódu. Z uvedeného je zrejmé, že medzi stranami nedošlo k písomnému uzavretiu zmluvy o úvere, nakoľko zo strany žalovaného išlo len o požiadavku na poskytnutie úveru a zo strany žalobcu išlo len o oznámenie, že úver poskytne. Zo strany žalovaného teda nešlo o návrh zmluvy o úvere, resp. úverovej zmluvy a teda zo strany žalobcu teda nemohlo ísť ani o akceptáciu návrhu zmluvy keďže žiadny návrh úverovej zmluvy zo strany žalovaného nebol žalobcovi predložený. V danom prípade teda nebola splnená kogentná podmienka uvedená v § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z., podľa ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná. V danom prípade keďže medzi stranami nedošlo k platnému uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere keďže písomná zmluva nebola uzavretá, žalobca sa nemohol teda s poukazom na ust. § 489 a § 491 Občianskeho zákonníka a s poukazom na ust. § 2 písmeno a) a b) Zákona o spotrebiteľských úveroch č. XXX/XXXX Z.z. domáhať zaplatenia žalovanej sumy zo zmluvy o úvere, keďže táto ako už je uvedené vyššie, je neplatná. Uvedená skutočnosť je prvým dôvodom, pre ktorý súd žalobu zamietol.

14. Ďalším dôvodom pre zamietnutie žaloby bola skutočnosť, že v priebehu celého konania žalobca nepreukázal dôvodnosť žalovanej sumy, t.j. ako dospel k jej výške, pričom nespochybnil skutočnosť, že žalovaný čerpal finančné prostriedky žalobcu v rozsahu 9.640,16 eur, avšak finančné prostriedky žalobcovi vrátil v rozsahu 9.066,66 eur (čl. 67 spisu). Žalobca teda nepreukázal ako dospel k žalovanej sume 4.134,56 eur, ktorá mala pozostávať z nezaplatenej istiny v sume 3.171,58 eur, „dohodnutých úrokov“ v sume 1.723,91 eur a úrokov z omeškania vo výške 962,98 eur. Žalobca teda neuniesol dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení.

15. Napokon ďalším dôvodom pre zamietnutie žaloby bola skutočnosť, že žalobca nevyužil podľa § 153 ods. 1 CSP prostriedky procesného útoku, t.j. nepreukázal existenciu zmluvného vzťahu medzi stranami, výšku žalovanej sumy ani to ako k nej dospel, a preto súd na ďalšie dôkazy predložené žalobcom neprihliadal podľa § 153 ods. 3 CSP. Žalobca svoj nárok odôvodnil tým, že išlo o nárok vyplývajúci zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere čo sa však nepreukázalo, a preto plnenia poskytnuté žalobcom bolo možné považovať len za bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného podľa § 451 Občianskeho zákonníka hoci žalobca nežaloval uplatnený nárok z dôvodu bezdôvodného obohatenia, súd mal za to, že aj z dôvodu bezdôvodného obohatenia by žalobcovi nebolo možné žalovanú sumu priznať, keďže právna zástupkyňa žalovaného vzniesla námietku premičania a súd na túto námietku podľa § 100 ods. 1 posledná veta Občianskeho zákonníka prihliadal, keďže k premičaniu nárokov žalobcu došlo uplynutím 2 ročnej subjektívnej lehoty podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka keďže posledná platba zo strany žalobcu v prospech žalovaného bola uskutočnená v mesiaci február 2014 v sume 50,91 eur, pričom žaloba bola podaná dňa 10.11.2016. Na základe vyššie uvedených dôvodov preto súd žalobu zamietol.

16. Súd o trovách tohto konania rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci a ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo, pričom podľa ustanovenia § 262 odsek 1, 2 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne súd aj bez návrhu rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, pričom o výške náhrady trov konania

rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Keďže žalovaný bol v plnom rozsahu úspešný, nakoľko súd žalobu zamietol, súd mu priznal náhradu trov konania, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na súde, proti ktorého rozhodnutia smeruje.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Žalobu v odvolacom konaní nemožno meniť.